

Γ Λ Α Υ Κ Ο Σ Α Λ Ι Θ Ε Ρ Σ Η Σ
Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

ΣΤΗ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Καὶ βέβαια θάρθη· θὰ ξανάρθη!

—^Ἡ πλησμονὴ τῶν ἤχων,
ἔτσι ἀνεπαίσθητα καὶ σὲ Ἄρχαγγελικὸ τραγοῦδι,
θὰ βρῆς ὅ,τι —σὲ μιὰ στιγμή σου ἀπελπισμοῦ, θαρροῦσες
πάντα χαμένο...

Θὰ ξαναζεστάνει καὶ καρδιά σου
καὶ γόνατα, μὲ τὸ ἀδιάβλητο σχῆμα τῆς ὄρθιας Μνήμης
ποῦ λεηλατεῖ τὸ Θάνατο στὸ ἀμάλαμα τοῦ Στίχου.

Ἡ Μοίρα ὀρίζει νὰ χρωστᾶ ἡ Ἑλλάδ' ἀγῶνες πάντα,
γιὰ τὴ συντήρηση καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ κόσμου.
Νὰ περισώζει τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἄγῶνες
ποῦ δὲν προδόθηκαν καὶ δὲ θὰ προδοθοῦνε. Ἄγῶνες,
διαιωνισμὸς τῆς ἀρετῆς καὶ μνήμης τῶν προγόνων:
—^Ἡ Ἐλευθερία, μόνη Θεὰ τῶν ὑψηλῶν μετώπων!

Στὴν πέτρ' αὐτὴ ποῦ κάθουμαι κι' Ἐσὺ θάρης καθίσει.
Μὰ πότε;

Πρὶν δέκα — πενήντα — πεντακόσια χρόνια;
Πέντε χιλιάδες; Πεντακόσια ἑκατομμύρια αἰῶνες;
Τὴν πέτρ' αὐτὴ τὴν ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαπῶ κι' Ἐσένα!
Γιατὶ σ' ἀποσκελετωμέν' ἀποπετρώματά μας,
ὀλοκληρών' ἡ Ζωὴ κι' Ἀγάπη, τοὺς μικροὺς ἑαυτοὺς μας.

Ἐκεῖ ποῦ ἀποπετρώθηκα στὰ γόνατά σου — κι ἄλλη
φορὰ εἶχα πέσει — μὰ προσποιήθηκες πὼς δὲν μπορούσες
νὰ μὲ κρατήσεις!

Τῆς σιωπῆς τὸ ἀκατανόητο χάος!
Δὲν εἶναι ἡ μέθη, ἀλλὰ εἶναι ἡ φαντασία ποῦ σὲ σκοτώνει
—^Ἡ Ἐγὼ σὲ ἄλλο ἥλιο, πιά ποτέ, τὰ μάτια δὲ θ' ἀνοίξω.
—^Ἡ Ἐσύ, μπορεῖ, ἂν σ' εὐχαριστεῖ, λουλούδια νὰ ποτίζεις!

ΣΤΗΝ ΑΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Μισοσβυσμένο (ἡ ὑπόστασή μου καταρρέει) στοῦ Πόνου
μου τὸ σταυρό, — ξαναθυμίζεις τ' ὄνομά μου!

Κι ὅποια
κι ἂν εἶσαι, ἀπ' ὅπου ἂν ἦρθες, Σὲ γνωρίζω χίλιους αἰῶνες.
Καὶ πρόσμενα αἴσθηση φωτὸς νὰ μοῦ ξαναχαρίσεις.
Ἀδγερινός; Παλμοὶ καὶ ρίγη νέας κοσμογονίας;
—^Ἡ Ὁχι!

Γλυκὸ τοῦ Ἐσπέρου φῶς μιᾶς ψυχικῆς ἀγάπης.